

BELA JE ZA MAGIJU

Lori Ferija Stolarc

Biblioteka:

Čarolija

BELA JE ZA MAGIJU

Lori Ferija Stolarc

Naziv originala:
White is for Magic – LAURIE FARIA STOLARZ

Naziv knjige:
BELA JE ZA MAGIJU – LORI FERIJJA STOLARC

Copyright © 2009 za Srbiju Leo commerce, Beograd
Copyright © 2003 by Laurie Stolarz

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Irina Vujičić

Lektura i korektura:
Bosiljka Delić

Prelom i korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd

Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2

011/227-2077

011/2166-712

011/2166-714

063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu

www.leo.rs

Štampa:
Tercija - Bor

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-059-5

PRIZNANJA

Veoma sam zahvalna članovima svoje literarne grupe : Lari Cajses, Stivenu Goldmanu, Tei Bendan i Kum Ablon Vitni – ne bih napisala ovo bez vašeg prijateljstva, saveta, podsticaja i kritike. Osećam se zaista blagoslovenom što mi se pružila prilika da radim sa tako talentovanim i divnim pojedincima.

Takođe, hvala mnogim članovima porodice i prijateljima koji su bili izvor podrške i ohrabrenja: mami, Edu, Rajanu, Marku, Li En, Nilu, Lori, Deliji, Merikej, Lisi, Džesiki, Hejgu, Sari, Marti i svima u Savezu scenarista Nove Engleske.

Posebno zahvaljujem poručniku Fren Hart iz policije Burlingotona, Masačusets, i policajcu Konradu Prosnijevskom iz policije Salema, Masačusets, što su odgovorili na sva moja pitanja vezana za policiju. Hvala dr Ketrin Rekrod Kar i Beki Cins na tako korisnim predlozima, beskrajnom entuzijazmu i kritičkim komentarima.

JEDAN

Ponovo se dešava.

U dnu grla me peče žuč. Progutam je i obrišem donju usnu. Imam osećaj kao da mi glava puca nadvoje, kao da je u njoj zarobljen arheolog koji kucka po koskama moje lobanje. Oslonim leđa o hladne keramičke zidne pločice i pokušam da zadržim sve to – povraćanje, glavobolje, košmare, svoju uračunljivost.

Moj svet se raspada.

Ustanem sa wc šolje i oteturam se do ogledala. Oči su mi crvene, koža ispod njih je tamne boje dima. Vežem kosu

gumicom i primetim da mi je brada mokra od povračke. Obrišem je prstima što bolje mogu i sklonim pramenove svoje tamne kose iza ušiju. U ovom trenutku mi zaista treba topla kupka, ali mi u glavi toliko jako kljuca da želim samo da legnem.

Posle temeljnog pranja zuba i nekoliko ispiranja usta, oteturam se kroz zajedničku dnevnu sobu do svoje sobe. Drea i Amber, moje cimerke, spavaju. Znam da bih mogla da ih probudim, da bi htele da znaju šta se događa – naročito posle prošlog puta – ali skoro i da sama ne želim da znam. Bar ne večeras.

Uzmem karmin sa Dreinog noćnog stočića i blok pored svog kreveta. Otvorim blok do čiste stranice i napišem slovo M tamnocrvenim karminom, trudeći se da izgleda zamrhljano, neuredno – kao što je izgledalo u mom košmaru.

Otcepim stranicu iz bloka i zavučem je u džep svoje pidžame. Onda legnem na leđa na krevet i povučem prekrivač sve do ušiju da blokiram Amberino hrkanje. Ali još uvek mi je muka, sokovi u mom želucu se komešaju, klokoću kao topljena lava. Postoji samo jedan način na koji ću večeras uspjeti da se odmorim.

Iz svoje fioke sa činima, tj. donje fioke svoje komode, izvadim štapić tamjana, crnu sveću, žilet i ostale zalihe za čini, uključujući i grozd crnog grožđa, zahvaljujući Dreinom mini-frižideru. Sakupim sve to u svoju činiju od terakote i ustanem u nameri da odem. Ali glava mi pulsira. Sednem i pogledam u Amber i Dreu, njihov krevet na sprat, gde svetlo polumeseca baca senku preko Amber na gornjem krevetu. Okrene se, ali još uvek hrče – usta su joj širom otvorena, grudi joj se podižu i spuštaju, šest crvenih konjskih repića joj štrče sa glave. Drea pomeri ruku preko

uha, a zlatnoplava kosa joj je podeljena u dve savršeno razbarušene pletenice.

Pitam se da li da im uopšte išta kažem. Da li možda preterujem? Desilo se samo dva puta dosad. A Morin rođendan je nedelju dana od subote. Možda je to, u stvari, uzrok. Ili ću se možda samo razboleti.

Sa činijom od terakote pod miškom, uzmem džepnu baterijsku lampu iz fioke i krenem iz sobe kroz zajedničku dnevnu sobu. Vrata kotlarnice su odmah u predsoblju.

Sidem niz prašnjave drvene stepenice, uperivši tanak snop svetlosti pred sobom. Znam da bih mogla i da uključim svetlo, ali od iznenadnog sjaja veštačkog svetla glava bi me samo još jače bolela. Zato pokušam da se pomirim sa tamom; pokušam da je zamislim kao zgužvani baršun, kako mi obavija kožu, vuče me sve niže niz škripave stepenice u kotlarnicu.

Ovde dole smrdi na buđ, na bušne cevi. Pokušam da se usredsredim na svoje disanje, ali iz nekog razloga se osećam malo nepovezano. Možda zato što mi nije dobro. Ili možda zato što je prošlo godinu dana od mojih poslednjih košmara i deo mene se plaši da, ovog puta, neću moći da ih zaustavim.

Duboko udahnem i krenem preko betonskog poda. Ovde nema puno stvari – stari i rasklimani bojler, zarđali tank s vodom, nameštaj kome je potrebna popravka i puno bakarnih cevi preko tavanice. Ali to je mesto gde mogu da budem sama, gde ne moram da brinem da li će me neko prekinuti, ili da ću nekog probuditi.

Spustim svoje zalihe na oltar koji sam napravila – stari kompjuterski sto sa pukotinom u sredini – i upalim štapić tamjana. Počnem sa grožđem. Pređem njime kroz dim tamjana, pazeci da se lepo natopi isparavanjima lavande. To

uradim sa svim sastojcima, koncentrišući se na duge, sive niti koje se podižu i vijore preko moje kože, koncentrišući se na smirujuće dejstvo lavande.

Stomak mi nestrpljivo krči. Umočim vrh prsta u ulje i dotaknem gornji kraj crne sveće. „Kako gore“, kažem. Onda dodirnem dno, „tako i dole“. Dotaknem sredinu, predem prstom uvis, a onda ga spustim dole, nastavljajući da kvasim celu sveću.

Kada je sveća potpuno nauljena, uhvatim je oko baze i žiletom urežem Morino ime u vosak. Prsti mi se blago tresu od same pomisli na nju.

Na ono što se desilo.

Na ono što bi sve ovo moglo da znači.

Okrenem sveću u smeru suprotnom od kretanja kazaljke na satu, koncentrišući se na ideju oslobađanja, i urežem reči „počivaj u miru“ na suprotnoj strani od njenog imena – tako da krivica jednom zauvek nestane s moje savesti.

Upalim sveću i nekoliko sekundi gledam kako se mastiljavocrni vosak zagreva i pretvara u baricu oko fitilja. Onda uzmem parče papira iz džepa i pogledam u M – M kao Mora, M kao mrtva, možda. Stvarno ne znam.

Ubacim je u činiju i onda otkinem grozdove sa peteljki. „Mora, Mora, počivaj u miru“, prošapućem. „Neka se tvoj nemirni duh konačno smiri.“ Ubacim grožđe u činiju, izgnječim ih palcem i zamislim kako se sadržaj mog želuca bučka i meša kao što se ljubičasti voćni sok talasa o vrhove mojih prstiju. Zalijem grožđe uljem od nane, a onda sve to izmešam prstima. Slatki miris mentola meša se sa daškom lavande, nadjačavajući miris soka od grožđa.

„Mora, Mora, počivaj najzad“, šapnem. „Nećeš me naterati da ponovim prošlost.“ Nekoliko puta ponovim te reči,